

ЛУНЕНЪ БЛѢСЪКЪ

а.

На лунния блѣсъкъ вълнитѣ
заливатъ пустинния пѣтъ —
катъ сѣнки печални, върбитѣ
безмълвни край него стърчатъ.

Лѣхъ ведъръ нивята заспали
облѣхва следъ огнений зной —
то сякашъ сонмъ ангели бѣли
преливатъ ги съ златенъ покой.

Звезда къмъ земята полита
отъ свода бездѣннодѣлбокъ.
Душата се вслушва: долита
шумъ глухъ отъ планински потокъ.

И въ блѣнове тъмни увлѣченъ,
азъ плувамъ въ безсилни лѣчи,
милуванъ отъ споменъ далеченъ
за две лѣчезарни очи. . .